

6de zondag van Pasen

Joh. 14,15-21

Het is menselijk om je iets te herinneren. Dat doen we, onder andere, om beter te begrijpen wie we nu zijn en hoe dat zo is gekomen.

Daarom is gedenken een onderdeel van de liturgie. Onder Gods leiding gedenken we wat het betekent om in onze tijd een volgeling van Jezus Christus te zijn. Vooral in deze Paastijd gedenkt de Kerk wat er gebeurde in de weken nadat Jezus stierf en weer opstond uit de dood.

Laten we eens doen alsof we één van de apostelen van toen zijn gedenken wat er gebeurde. Laten we doen alsof we rond een kampvuur zitten en verhalen vertellen om de herinnering levend te houden.

Iemand zegt: “Weet je nog dat Filippus tegen Jezus zei: 'Laat ons de Vader zien en dat is genoeg voor ons?' Natuurlijk zag hij op dat moment Jezus en dus de Vader, maar hij begreep het niet!”

Misschien komt er iemand dichterbij het vuur en zegt:

“Herinner je je de woorden die hij net voor zijn lijden en dood zei? Dat hij de Geest van Waarheid in ons hart zou sturen! En dat we niet als weeskinderen zouden worden!”

Dan proberen we het nog eens te begrijpen. We proberen het verhaal over het leven van Jezus nog eens te overzien. Dapper probeert een van de andere leerlingen het. Hij zegt:

"God de Vader is zozeer in Jezus dat elke keer dat we Jezus zien, we God zien."

Filippus is erbij en knikt met tegenzin. Iemand zegt:

"Toen zei Jezus dat wanneer Hij in ons zou zijn - ja in ons, gewone mensen – dat als iemand ons ziet, het hetzelfde moet zijn als wanneer ze Jezus zien! En natuurlijk omdat de Vader in Jezus is, zullen ze ook de Vader kennen!”

Filippus zegt dan dat het preciezer moet worden gezegd. Want hij herinnerde zich ook andere woorden van Jezus, en wel deze woorden:

“Ik ga terug naar de Vader. terug naar Degene die Mij gezonden heeft. De wereld zal Me niet meer zien. Maar toch ben Ik niet afwezig bij jullie. Op die dag zullen jullie weten, dat Ik in mijn Vader ben en jullie in Mij en Ik in jullie.” En daarna zei Hij het eenvoudig: “Wie Mij ziet, ziet de Vader. Wij jullie ziet, ziet Mij.”

Het was alsof bij Filippus een licht opging.

We vinden Filippus terug in de eerste lezing. Hij trekt van stad naar stad; hij doet wonderen en predikt over de Messias! De eerste lezing zegt letterlijk: “Uit vele bezetenen gingen de onreine geesten onder luid geschreeuw weg en vele lammen en kreupelen werden genezen. Daarover ontstond grote vreugde in die stad.”

Nu gaat het erom dat ook ons een licht opgaat. Misschien niet elke dag, maar dan toch op sommige dagen!

Is het niet zo dat we “ja” moeten zeggen tegen Christus’ aanwezigheid in ons? Laten we ons herinneren hoe het was voor dat akelige virus veel veranderde. Als we naar de Communie gingen lieten we ons dan door Jezus Christus raken? Wilden we dan samen worden als Jezus, Lichaam van Christus? Samen door het Doopsel het voortgezette leven worden van Jezus Christus op aarde?

In onze ‘coronatijd’ kunnen we niet naar de Communie. We kunnen wel geestelijk naar de Communie! We kunnen Jezus vragen dat Hij weer mens wordt in ons. Dat we zijn leven willen voortzetten voor de mensen van vandaag.

Voor ons is ook de vraag van belang of we steeds vaker tegen Jezus “ja” zeggen, of er is nog te veel “nee”? Als dat laatste het geval is, lees dan de lezingen van deze zondag opnieuw.

Het is sowieso een goed idee om de lezingen eens goed aan te kijken en te overwegen!

Is het gemakkelijk? Niet echt!

Maar het is wel eenvoudig. Gewoon Hem willen ontvangen in ons leven en liefhebben. Heb God lief, heb de andere mensen lief en vergeet niet jezelf lief te hebben. Maar laat vooral Jezus binnen in je leven. Laat Hem binnen waar het warm is en waar het licht schijnt. Laat Hem ook binnen in die hoeken van je bestaan waar het duister is en kil. Laat Hem daar zijn warmte en licht brengen!

Norbert Schallenberg, pastor